

Sygn. akt I C 821/14 upr.

Na rozprawie w dniu 25 listopada 2014

Stawili się: za powoda nikt zawiadomiony prawidłowo.

Pozwany nie stawił się pomimo należytego zawiadomienia o terminie rozprawy, nie złożył żadnych wyjaśnień – ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w jego nieobecności. Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2014

Sąd Rejonowy w Brzegu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Halina Bułkowska-Boberska

Protokolant st. sekr. sądowy Danuta Klimek

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2014 r.

w Brzegu

sprawy z powództwa

(...)we W.

przeciwko

J. S.

o zapłatę

1. powództwo oddać,
2. kosztami postępowania obciążyć powoda w zakresie poniesionym.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn.akt I C 821/14

UZASADNIENIE

Powód (...)z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. S. kwoty 1.149,34 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

W uzasadnieniu żądania podniósł, iż w drodze umowy cesji zawartej z (...) Bank (...) S.A. nabył w stosunku do pozwanego wierzytelność z tytułu zawartej przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem umowy bankowej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29.03.2010 roku powód zawarł z (...) Bank (...) S.A. mowę przelewu wierzytelności. W wciągu ksiąg rachunkowych Funduszu objętych cesją widnieje zadłużenie w kwocie żądanej pozwem dotyczące pozwanego, wynikające z umowy bankowej, które to zobowiązanie było przedmiotem cesji wierzytelności.

Dowód:

-umowa sprzedaży wierzytelności,

-wykaz z ksiąg rachunkowych,

Sąd zważył, co następuje:

Art. 339 § 1 k.p.c. stanowi, że jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W takim wypadku stosownie do treści paragrafu drugiego powołanego przepisu przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości lub zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W przedmiotowej sprawie Sąd, w oparciu o powołany artykuł wydał wyrok zaoczny. Pozwany mimo prawidłowego wezwania na rozprawę i doręczenia mu odpisu pozwu wraz z załącznikami (pismo dwukrotnie awizowano - fikcja doręczenia z art. 139 k.p.c.) nie stawiał się na wyznaczone posiedzenie, jak również nie złożył w sprawie żadnych pisemnych czy też ustnych wyjaśnień, a jednocześnie nie wnosił o przeprowadzenie rozprawy w jego nieobecności (art. 340 k.p.c.).

Orzekając zatem co do istoty sprawy, Sąd oparł się na twierdzeniach powoda oraz dołączonych przez niego do pozwu dokumentach, które co do swojej prawdziwości nie budziły uzasadnionych wątpliwości, jednakże równocześnie same w sobie nie dowodziły istnienia roszczenia.

Art. 6 k.c. stanowi, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

O ile powód wykazał fakt zawarcia umowy przelewu wierzytelności, która obejmowała swoim zakresem zadłużenie pozwanego, o tyle w żaden sposób nie udowodnił faktu istnienia zobowiązania w tej właśnie kwocie pomiędzy wierzycielem pierwotnym, a pozwanym, które warunkuje treść ewentualnego stosunku prawnego powoda z pozwanym, a tym samym wpływa na treść merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy. Powód nie dołączył do pozwu pierwotnej umowy zawartej z pierwotnym wierzycielem, z której to umowy przedmiotowa wierzytelność ma wynikać, nie przedłożył również żadnych dokumentów, czy rachunków dowodzących wysokości zadłużenia pozwanego. Swoje roszczenie powód opiera wyłącznie na umowie cesji i dołączonym do niej wykazie wierzytelności, z których wynika tylko tyle, że umowa została zawarta i obejmuje zadłużenie pozwanego w kwocie wskazanej w częściowym wykazie wierzytelności.

Sam wykaz z ksiąg rachunkowych, przy braku jakiegokolwiek dowodu istnienia zobowiązania pomiędzy pozwanym a pierwotnym wierzycielem, nie mógł stanowić podstawy uwzględnienia powództwa. Żądanie nie zostało bowiem w ten sposób udowodnione (art. 6 k.c.).